

§ 14. Tilladelse til kastration gives af justitsministeren.

Stk. 2. §§ 6-8 finder tilsvarende anvendelse på ansøgninger om kastration. De afgørelser, der efter § 6, stk. 2; § 7 og § 8 ved sterilisation træffes af et samråd eller ankenævnet, træffes dog ved kastration af justitsministeren.

Stk. 3. § 9, stk. 3, og § 10 finder tilsvarende anvendelse ved kastration.

§ 15. Udgifter i anledning af kastration afholdes af statskassen.

§ 16. Justitsministeren kan fastsætte regler om ansøgning om kastration og om behandlingen af sager herom.

Bemærkninger til lovforslaget.

Almindelige bemærkninger:

1. I juni 1964 afgav et sagkyndigt udvalg til justitsministeriet en betænkning om sterilisation og kastration (betænkning nr. 353/1964).

I betænkningen drøftes bl.a., om adgangen til sterilisation bør være fri. Der siges herom i betænkningen side 23-24:

„Man kan rejse det spørgsmål, om udviklingen peger i retning af at give voksne personer, der er i stand til at forstå indgrebets betydning, uhindret adgang til at lade sig sterilisere. Herved ville sterilisation principielt blive ligestillet med andre operationer, således at indgrebets foretagelse alene ville afhænge af patientens ønske og vedkommende kirurgs skøn over, om begrundelsen for ønsket var tilstrækkeligt til, at han ville udføre operationen.“

Udvalgets flertal (alle med undtagelse af Bank-Mikkelsen og Clemmensen) finder dog, at man bør fastholde, at adgangen til sterilisation ikke bør være fri. For andre operationer gælder det, at de, i hvert fald når der er tale om indgreb af alvorligere karakter, kun vil blive foretaget, når dette tilsiges af lægelige grunde. Såfremt der foreligger en lægelig begrundelse for sterilisation, har dette indgreb ligeledes kunnet foretages uden særlig tilladelse, jfr. ovenfor side 21 f., og efter udvalgets forslag skal dette stadig være tilfældet, jfr. side 26. Ønsket om sterilisation kan imidlertid være begrundet i mange andre forhold end rent lægelige: personlige, økonomiske, sociale, eugeniske o.s.v. Udvalgets flertal har ikke fundet det forsvarligt at overlade til den

Kapitel 6.

Straf, ikrafttræden m.v.

§ 17. Den, der ulovligt foretager sterilisation eller kastration, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter borgerlig straffelov.

§ 18. Loven træder i kraft den 1. juli 1973.
Stk. 2. Lov nr. 234 af 3. juni 1967, om sterilisation og kastration ophæves.

§ 19. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

enkelte selv at tage stilling til, om disse grunde i det enkelte tilfælde er så tungtvejende, at sterilisation bør foretages, og det findes heller ikke rimeligt eller rigtigt at lade den opererende læge tage ansvaret for, om sterilisation skal foretages af grunde, der ikke eller dog ikke overvejende er af lægelig karakter. Til grund for flertallets standpunkt ligger navnlig følgende betragtninger:

Muligheden for at omgøre sterilisationsoperationer er meget ringe, jfr. side 38 ff., og der må derfor af hensyn til den pågældende selv tilvejebringes betryggende garantier for, at ønsket om sterilisation er velovervejet og rimeligt begrundet, således at risikoen for, at indgrebet senere fortrydes, mindskes mest muligt. Ønsket om sterilisation vil så godt som altid opstå på grund af vanskeligheder, som den pågældende eller dennes omgivelser mener vil kunne løses gennem denne operation. Ofte vil de imidlertid ikke selv være i stand til at overse situationen og tage stilling til, om sterilisation vil kunne have nogen betydning i så henseende, eller om vanskelighederne vil kunne afbødes på anden måde. En fri adgang til sterilisation vil f.eks. kunne medføre, at en kvinde under en lettere forbigående depression lader sig sterilisere, fordi hun i øjeblikket synes, at hun ikke magter at gennemgå flere graviditeter, men efter depressionens ophør når til det resultat, at hun gerne ville have haft flere børn. Der vil endvidere være fare for, at kvinder, der lever under vanskelige personlige og sociale forhold, udsættes for pres fra forældre, pårørende eller andre, som